

Sygn. akt: I C 308/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO w SR w Augustowie Bogumiła Malinowska
Protokolant:	sekretarka Ewelina Frydrych

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Ł.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) (...)

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - (...) (...) na rzecz powoda W. Ł. tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 17.08.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty.

II.

Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - (...) (...) na rzecz powoda W. Ł. kwotę 2.317,00 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III.

Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - (...) (...) na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) tytułem zwrotu poniesionych wydatków kwotę 1.284,78 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt cztery złote 78/100).

Sygn. akt I C 308/17

UZASADNIENIE

Powód W. Ł. wystąpił do Sądu Rejonowego w Augustowie przeciwko Skarbowi Państwa - (...) (...) z pozwem, z datą wpływu do Sądu w dniu 05.06.2017 r. (k. 2 akt), o zapłatę na jego rzecz kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17.08.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg spisu kosztów, a w przypadku jego nieprzedłożenia Sądowi, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podnosił, iż w dniu 05.02.2015 r. w L. w okolicy ul. (...), powód spacerował wraz ze swoimi małoletnimi wnukami po terenie, na którym usytuowane są schrony z okres II wojny światowej. Zgodnie z informacją Urzędu Miasta i Gminy w

L., zarządcą terenu i obiektów, na których doszło do wypadku, jest Skarb Państwa, prawa właściciela wykonuje (...) (...). Podczas spaceru, powód wszedł do jednego z bunkrów, celem jego zwiedzenia i wpadł w dziurę znajdującą się w podłożu, spadając z wysokości ok. 3m. Następstwem urazu był silny ból lewej nogi w okolicy kostki oraz otarcia naskórka w okolicy brody. Strażacy wezwani na miejsce zdarzenia wyciągnęli powoda z bunkra oraz wezwali karetkę pogotowia. Teren, na którym doszło do zdarzenia nie był w jakikolwiek sposób oznaczony. Na bunkrze nie widniał jakikolwiek napis, aby do niego nie wchodzić, ani nie została w jakikolwiek sposób oznaczona nierówność podłoża, czy też znajdująca się tam studzienka. Nie było ona też w jakikolwiek sposób zabezpieczona. Wskutek upadku powód doznał złamania kostki bocznej lewej, co skutkowało unieruchomieniem podudzia lewego w gips oraz doznał urazu psychiczny, w związku z tym urazem odbył 4 wizyty w (...). Powód wezwał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia, jednakże ten odmówił spełnienia jakiejkolwiek świadczenia, negując swoją odpowiedzialność.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powód nie wskazuje na jakiej nieruchomości uległ w/w wypadkowi, zatem pozwany nie może potwierdzić, iż stało się to na działce pozostającej własnością Skarbu Państwa, bowiem nie jest w stanie zlokalizować miejsca zdarzenia. Na terenie miasta i gminy L. znajduje się około 80 bunkrów w różnym stanie technicznym, z czego zaledwie 13 leży na gruntach należących do Skarbu Państwa, w imieniu którego działa (...) (...). Nawet jeśli powód doznał urazu w bunkrze znajdującym się na nieruchomości Skarbu Państwa, w imieniu którego działa (...) (...) to eksplorując bunkry czynił to bez zgody właściciela gruntu i na własną odpowiedzialność. Bunkry będące w zasobach (...) (...) nie są przeznaczone do zwiedzania, stąd nieprawdziwe są twierdzenia powoda sugerujące, że pozwany promuje je jako atrakcję turystyczną. Powód wchodząc do bunkra czynił to na własną odpowiedzialność. Z ostrożności procesowej pozwany kwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia dochodzonego pozwem, bowiem nie został ujawniony rozmiar rzekomej krzywdy wyrządzonej powodowi.

W toku całego postępowania sądowego strony konsekwentnie obstawały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Analizując zebrany w tej sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do ustalenia, że odpowiedzialność strony pozwanej z tytułu zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie powoda W. Ł. będące następstwem zdarzenia z dnia 05.02.2015 r., nie może budzić w tej sprawie żadnych wątpliwości co do zasady, czy to w oparciu o podstawę na zasadzie ryzyka, ale zachowaniu pozwanego można przypisać też cechę bezprawności, jak i zawinięcia w działaniu, a w konsekwencji cywilnoprawną odpowiedzialność o podstawę na zasadzie winy pozwanego (art. 415 kc). Sąd Rejonowy w związku z tym rozstrzygnięciem i spoczywającym na nim obowiązkiem czynił swoje ustalenia opierając się przede wszystkim na dowodach zgromadzonych w aktach tej sprawy, a w szczególności na dokumentacji medycznej przedstawionej przez powoda (k.15-19), informacji i kopii map ewidencyjnych nadesłanych przez Starostę (...), iż na terenie Miasta L. i Gminy L. zlokalizowanych jest 13 nieruchomości Skarbu Państwa, którymi on gospodaruje, na których są zlokalizowane schrony bojowe z okres II wojny światowej i tak m.in. nieruchomość położona w obrębie (...) Miasta L., oznaczona nr ewid. 599 o pow. 0,0423 ha (k. 73-84), jak również dowodu z zeznań świadków, a to: H. W. (rozprawa z dnia 12.12.2017 r. 00:10:20-00:17:47 k. 85 odwr. akt), A. A. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 00:28:28-01:00:04 k. 146-146 odwr. akt), H. A. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:00:04-01:00:10 k. 146 odwr. akt), M. S. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:00:10-01:06:49 k. 146 odwr. - 147 akt), T. C. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:06:49-01:16:45 k. 147 akt), A. D. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:16:45-01:21:42 k. 147 akt), B. G. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:21:42-01:27:05 k. 147 akt), T. K. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:27:05-01:37:09 k. 147 odwr. akt), R. K. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:37:09-01:43:17 k. 147 odwr. akt), P. S. (1) (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:43:17-01:47:32 k. 147 odwr. 148 akt), S. W. (1) (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:47:32-01:53:23 k. 148 akt), M. Z. (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:53:23-01:57:52 k. 148), P. S. (2) (rozprawa z dnia 24.04.2018 r. 01:57:52-02:07:39 k. 148-148 odwr. akt), jak również z zeznań samego powoda (rozprawa z dnia 28.05.2019 r. 00:12:44-00:31:28 k. 275 odwr. akt), ale przede wszystkim Sąd opierał się na dowodach z opinii biegłych sądowych z zakresu (...) (k. 230-232 akt) oraz z zakresu psychiatrii A. B. (k. 252-256), które to opinie nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania. Wszystkie te opinie ocenić można jako pełne i rzetelne, a że wydane przez osoby posiadające specjalistyczną i szeroką wiedzę, których strona pozwana niczym nie podważyła, zatem Sąd Rejonowy uznał, że są one w pełni wiarygodnym, obiektywnym źródłem do czynienia ustaleń w zakresie żądań powoda. Ustaleń takich, że powód doznał upadku w bunkrze zlokalizowanym na nieruchomości oznaczonej nr ewid. 599, zatem znajdującej się na terenie, którym bezspornie gospodaruje (...) (...), a odpowiedzialność pozwanego bez wątpienia ma tu miejsce, bo jeśli nie na samej zasadzie ryzyka, to polega też na zasadzie winy. Zachowanie polegające na

braku dbałości o utrzymanie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa w miejscu publicznym stanowi niewątpliwie zachowanie zawinione, wynikające wprost z art. 415 kc. Zachowanie, bądź też wadliwe wypełnienie obowiązków, które pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę stanowi przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej. W niniejszej sprawie zarządca zaniechał odpowiedniego zabezpieczenia terenu, na którym usytuowane są schrony z okresu II wojny światowej, tak by przemieszczający się tam ludzie wiedzieli, iż jest to miejsce niebezpieczne. Brak był ustawionych znaków ostrzegawczych, czy też tablic informacyjnych o tym, że w bunkrze znajduje się tak duża dziura, której istnienie stwarza zagrożenie dla zdrowia, a nawet życia ludzi. Zatem powód spacerujący po terenie, którym zarządza pozwany, nie miał świadomości zagrożenia, a stąd i nie miał możliwości uniknięcia wypadku. Ponadto nie można tracić z pola widzenia faktu, iż po przedmiotowym zdarzeniu z udziałem powoda, doszło do prowizorycznego zabezpieczenia miejsca, w którym doszło do zdarzenia.

Dokonując takiej oceny tego, tak diametralnie rozbieżnego stanowiska pomiędzy stronami, a dotyczącego wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi, Sąd miał na uwadze przede wszystkim przepisy kodeksu cywilnego, obowiązujące w zakresie zadośćuczynienia. Tymczasem zgodnie z treścią art. 445 § 1 kc, w wypadkach przewidzianych w art. 444 kc, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie, Sąd może przyznać poszkodowanemu „odpowiednią sumę” tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Nie ma wątpliwości, że przepis art. 445 § 1 kc nie wskazuje kryteriów, którymi należy się kierować przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, a uczyniło to orzecznictwo i judykatura, zaś z poglądów tych wynika jako kwestia zasadnicza, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i jest z natury rzeczy niewymierne, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony wysokość ta niewątpliwie nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia, tzn. utrzymana w odpowiednich granicach i wszystkie te okoliczności muszą być analizowane indywidualnie i w każdej sprawie i w związku z osobą poszkodowanego w każdej sprawie. Nie może tu być mowy o przyjęciu sztamowego. Kalkulacja sumy odpowiedniej w znaczeniu przypisanym temu przez art. 445 § 1 kc zakłada uwzględnienie takich okoliczności sprawy jak rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, długotrwałość procesu leczenia i rehabilitacji, nasilenie dolegliwości bólowych, konieczność korzystania z pomocy osób trzecich, następstw zdarzenia w sferze fizycznej i psychicznej poszkodowanego i ich wpływu na dotychczasowe życie poszkodowanego. Sąd Rejonowy orzekający w tej sprawie miał to wszystko na uwadze i uznał, że wszystko to razem wzięte, przy równoczesnym uwzględnieniu całości materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, a w szczególności opinii biegłych, którzy jednoznacznie wskazywali, iż powód wskutek przedmiotowego zdarzenia doznał złamania kostki bocznej lewej nogi, które zaopatrzone w opatrunku gipsowym przez okres 6 tygodni, zaś wypadek ten spowodował również pogorszenie stanu psychicznego powoda, a wszystko to prowadzi do wniosku, że żądanie powoda z tytułu zadośćuczynienia jest zasadne. Stąd też Sąd uznał, iż kwotą adekwatną do cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez powoda wskutek przedmiotowego zdarzenia będzie kwota dochodzona pozwem w wysokości 10.000 zł. Obrażenia ciała, proces leczenia, ból i cierpienie doznane przez powoda są szczegółowo opisane w opinii biegłego sądowego z zakresu (...), jak i biegłej sądowej z zakresu psychiatrii A. B., zatem w ocenie tego Sądu Rejonowego, wszystko to przemawia za takim ustaleniem, że twierdzenia powoda są zasadne i prawdziwe, a adekwatną kwotą zadośćuczynienia jest kwota 10.000 zł. Tylko ta kwota może bowiem być uznana jako odpowiednią za krzywdę doznaną przez powoda. Tylko taka kwota może wyłącznie spełniać funkcję kompensacyjną może być uznana wyłącznie za „odpowiednią sumę”, utrzymaną w rozsądnych granicach. Wszystko to razem wzięte prowadzi do wniosku, że powództwo o zadośćuczynienie znajduje więc uzasadnienie w treści przepisu art. 445 § 1 kc w zakresie żądanej kwoty 10.000 zł (punkt I wyroku).

Sąd Rejonowy uznał też w pełni zasadność żądania powoda w zakresie odsetek. Wszak wyrok zasądzający zadośćuczynienie ma charakter orzeczenia deklaratoryjnego, a nie ma charakteru orzeczenia kształtującego treść stosunku prawnego. A w tych warunkach i jako, że odsetki stanowią formę odszkodowania za sam fakt opóźnienia z zapłatą długu, czyli są należne bez względu na to jakie zamiary w odniesieniu do oczekiwanego świadczenia miał wierzyciel, nie można było uznać inaczej. W innym bowiem wypadku pozwany nie ponosiłby z tego tytułu żadnych negatywnych konsekwencji, a wręcz przeciwnie mógłby uzyskać korzyść i pozostawałoby to w sprzeczności z art. 481 § 1 kc. Stąd uwzględnienie i żądania odsetkowego.

Zważywszy, że wszystkie żądania strony powodowej zostały uwzględnione, stąd o kosztach orzeczono z mocy art. 98 § 1 kpc. Skoro pozwany przegrał proces w całości, to i jego należało obciążyć wszystkimi kosztami w sprawie.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku z dnia 28 maja 2019.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda
Sędziowie:	SO Cezary Olszewski SO Joanna Walczuk
Protokolant:	star. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. Ł.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...) (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego Skarbu Państwa - (...) (...)

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie I Wydziału Cywilnego z dnia 28 maja 2019 r. w sprawie I C 308/17

uchyla zaskarżony wyrok i znosi w całości postępowanie przed Sądem I instancji prowadzące do jego wydania, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Augustowie, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Cezary Olszewski SSO Joanna Walczuk

[Sędzia Przewodniczący W. J. 00:01:45.920]

Uzasadnienie. Powód W. Ł. wystąpił w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa (...) (...) o zapłatę na jego rzecz kwoty 10000 złotych wraz ze stosownymi odsetkami ustawowymi. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje żądanie wskazywał, iż w dniu 5 lutego 2015 roku w L. na ulicy (...) spacerując ze swoimi wnukami wszedł do jednego z bunkrów celem jego zwiedzenia wpadł w dziurę znajdującą się w podłożu spadając z wysokości około 3 metrów. W wyniku tego doznał złamania kostki bocznej lewej co skutkowało unieruchomieniem podudzia lewego w gips oraz doznał urazu psychicznego. Miejsce upadku nie było w żaden sposób oznaczone ani zabezpieczone. W związku z tym zdarzeniem powód odbył 4 wizyty w (...) wzywał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia jednak ten odmówił jakiegokolwiek spełnienia świadczenia. Przede wszystkim strona pozwana zadatowała swoją odpowiedzialność co do zasady. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i również domagała się zasądzenia od powoda kosztów procesu. Skarb Państwa (...) (...) wskazywał, iż powód nie wskazuje w istocie w jakim konkretnie miejscu uległ wypadkowi i pozwany nie może potwierdzić, iż stało się to na działce pozostającej własnością Skarbu Państwa, tym bardziej, że na terenie miasta gminy L. znajduje się około 80 bunkrów **[ns**

00:03:44.816] stanie technicznym, z czego zaledwie 13 leży na gruntach należących do Skarbu Państwa w imieniu którego działa (...) (...). W toku postępowania strony nie zmieniły swoich stanowisk obstawiając przy swoich stanowiskach pierwotnych to znaczy wyrażonych zarówno w pozwie jak i w odpowiedzi na pozew. Wyrokiem z dnia 28 maja 2019 roku już po ponownym rozpoznaniu sprawy z uwagi na treść 1 wydany w sprawie wyrok został uchylony do ponownego rozpoznania z powodu nierozpoznanej istoty sprawy. Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny przy ponownym rozpoznaniu sprawy w punkcie 1 zasądził od pozwanego Skarbu Państwa (...) (...) na rzecz powoda B. Ł. tytułem zadośćuczynienia 10000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W punkcie 2 Sąd I instancji zasądził od pozwanego Skarbu Państwa (...) (...) na rzecz powoda W. Ł. kwotę 2317 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W punkcie 3 Sąd I instancji zasądził od pozwanego Skarbu Państwa (...) (...) na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu poniesionych wydatków kwotę 1284 złote 78 groszy. Sąd I instancji po ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił, iż to pozwanego obciążają skutki będące następstwem zdarzenia z dnia 5 lutego 2015 roku i uznał, iż w konsekwencji to strona pozwana na zasadzie artykułu 415 Kodeksu cywilnego odpowiada na skutki które nastąpiły w organizmie powoda związane z wpadnięciem do dziury w bunkrze. Kwotę zadośćuczynienia Sąd zasądził na podstawie artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego w związku z artykułem 444 Kodeksu cywilnego. Ustaleń odnośnie samego wypadku Sąd dokonał na podstawie zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, natomiast kwotę zadośćuczynienia ustalił opierając się w tym zakresie o opinię biegłego sądowego z zakresu (...) **[ns 00:07:02.664]** jak również biegłej sądowej z zakresu psychiatrii A. B.. O odsetkach Sąd I instancji orzekł na mocy artykułu 481 paragraf 1 Kodeksu cywilnego, zaś o kosztach procesu na mocy artykułu 98 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w składzie orzekającym Sądu I instancji orzekała sędzia Bogumiła Malinowska, która poprzednio uczestniczyła w składzie i była przewodniczącą przy wydaniu pierwszego wyroku rozstrzygającego niniejszą sprawę. Apelację od wyroku Sądu I instancji zapadłego w wyniku uchylenia sprawy do ponownego rozpoznania wywiodła strona pozwana zaskarżając ten wyrok w całości jako pierwszy i zasadniczy sformułowała zarzut naruszenia norm prawa z artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego wskazując, iż ponowne rozpoznanie sprawy nastąpiło przez ten sam skład Sądu, który orzekał w I instancji a którego orzeczenie zostało zaskarżone i uchylone przez Sąd II instancji w sytuacji gdy ustawa w przypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przewiduje, że Sąd rozpoznaje tę sprawę w innym składzie. W konsekwencji spowodowało to nieważność postępowania określoną w artykule 379 punkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego. Wobec powyższego strona pozwana domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Augustowie. W apelacji sformułowano również zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego polegający na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem w szczególności istotnej części tego materiału to jest zeznań świadka T. C., T. K. i S. W. (2), z których to zeznań zdaniem strony pozwanej wynika niezachowanie przez powoda elementarnych zasad ostrożności przy eksploracji **[ns 00:09:45.048]**. Kolejnym zarzutem sformułowanym w skardze apelacyjnej był zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci artykułu 416 Kodeksu cywilnego polegający na niezastosowaniu tego przepisu w stanie faktycznym sprawy i wobec tego błędne przyjęcie iż za szkodę powoda odpowiada pozwany, gdy tymczasem zdarzenie które było przyczyną szkody miało miejsce na nieruchomości Skarbu Państwa, którą gospodaruje (...) (...) a na przyjęcie odpowiedzialności Skarbu Państwa (...) (...) za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym spełnione muszą być przesłanki szkody to jest przesłanka winy którą można przypisać sprawcy zdarzenia. W skardze apelacyjnej zarzucono również naruszenie artykułu 362 Kodeksu cywilnego poprzez niezastosowanie tego przepisu i nie ustaleniu stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody, zarzucono również naruszenie normy prawnej z artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego polegający na błędnej wykładni norm prawnych z artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego a w konsekwencji uznanie, że kwota 10000 złotych jest odpowiednim zadośćuczynieniem, gdy tymczasem powód doznał niewielkiego rozmiaru krzywdy i zasądzona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia jest rażąco wysoka. W odpowiedzi na apelację strona powodowa podnosiła domagając się oddalenia apelacji, iż zarzut sprzeczny z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego składu Sądu Orzekającego jest niezasadny, albowiem przepis artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego został przez ustawodawcę wprowadzony celem gwarancji niezawisłości sędziowskiej, a w przypadku wyroku wstępnego przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez ten sam skład Sądu ta gwarancja niezawisłości sędziowskiej nie jest naruszana. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja wywiedziona przez stronę pozwaną jest zasadna i szerszego ustosunkowania wymaga pierwszy zarzut sformułowany w skardze apelacyjnej, a mianowicie zarzut naruszenia normy prawnej wskazany w artykule 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego. Przepis artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego stanowi, iż w przypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sąd rozpoznaje ją w innym składzie. Z tak sformułowanego brzmienia przepisu wynika, że ustawodawca wprowadził zastrzeżenie ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji w innym składzie oraz, że dotyczy ono wszystkich rodzajów wyroków i to zarówno w wypadku uchylenia ich w całości jak i w części. Przepis normy

prawnej z artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego dotyczy zatem także wyroku wstępnego przy założeniu, że może on zostać uchylony tylko częściowo. Należy zauważyć, że wyrok wstępny jest również orzeczeniem samoistnym i podlegającym zaskarżeniu na ogólnych zasadach, tym samym dramatyczna wykładnia artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego nie pozostawia żadnej wątpliwości co do jego znaczenia i tym samym nie sposób przyjmować aby w przypadku uchwalenia wyroku wstępnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sąd I instancji mógł rozpoznawać tę sprawę w tym samym składzie. Nakaz rozpoznania sprawy w innym składzie wynikający z artykułu 386 paragraf 5 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 397 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego obowiązuje nadal po uchyleniu przez Sąd II instancji postanawia Sądu I instancji na przykład odrzucającego pozew. Tym samym w niniejszej sprawie mamy do czynienia przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd I instancji Sąd Rejonowy w Augustowie ze składem Sądu sprzecznym z prawem. W skład Sądu, który orzekał przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sędzią biorącym udział w wydaniu wyroku uchylonego jest sprzeczne z przepisami prawa i winien być zakwalifikowany jako uchybienie prawa określone w artykule 379 punkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego. Należy przy tym zauważyć, że przez wzięcie przez Sędziego udziału w wydaniu zaskarżonego orzeczenia rozumie się uczestniczenie Sędziego w składzie Sądu który wydał to orzeczenie co niewątpliwie w niniejszej sprawie miało miejsce. Tym samym w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania określoną w artykule 379 punkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego, tym samym postępowanie przed Sądem I instancji dotkniętym nieważnością postępowania winno zostać zniesione czemu Sąd Okręgowy dał wyraz w sentencji niniejszego wyroku. Sprawa winna zostać uchylona i przekazana do ponownego rozpoznania. Z uwagi na wagę naruszenia prawa zbędne stało się ustosunkowywanie się przez Sąd Okręgowy do pozostałych zarzutów sformułowanych w apelacji, albowiem już pierwszy z zarzutów okazał się zasadny i skutkował takim a nie innym rozstrzygnięciem Sądu II instancji. Dziękuję.